

Повен неба капелюх

КУПИТИ

«Повен неба капелюх» — роман із серії «Дискосвіт» Террі Пратчетта, продовження пригод маленької відьмочки Тіфані Болячки.

Тіфані — одинадцять, і вона стає ученицею досвідченої відьми панни Рівень. Дівчинка мріє літати на мітлі, чарувати паличкою, вивчати заклинання, однак їй доводиться багато поратися у господарстві, а ще — ходити селами і без усіляких чарів допомагати людям.

Тіфані при звичаюється виходити зі свого тіла, щоб подивитися на себе, коли під рукою немає дзеркала. Та це виявляється небезпечною вправою, адже ніколи не знаєш, хто і з якою метою може цим скористатися. Тіфані дізнається, як це — не бути собою, і вкотре переконується, що ознакою справжньої відьми є зовсім не модний капелюх.

Розділ 1

В дорогу

Воно спустилося з гір, потріскуючи, наче невидимий туман. Рухатись без тіла було виснажливо, тож воно сунуло спроквола. Воно не думало. Воно вже давно не мало чим думати, бо мозок, який мав би за це відповідати, вмер. Так воно завжди є. Тож тепер воно знову голе й боязке.

Воно могло вселитися в одну з тих пухких істот, що сполохано мекали, коли воно пропливало понад торфовиськом. Та мозок у них нікудишній, ладен хіба думати про пасовисько та про те, як робити собі подібних бекалок. Ні. Такий не згодиться. Йому б чогось такого, такого гострішого — мозку, з яким би воно почувалося в безпеці.

Воно шукало...

Нові черевики геть нікудишні. Такі цупкі й лискучі. Лискучі черевики! Це нечувано! Чисті черевики — то одне. Нема нічого поганого в тому, щоб помастити черевики дрібною мастики, щоб вберегти їх від вологи. Та черевики мають служити. А для того не треба блистіти!

Тіфані Болячка, ставши на килимок коло ліжка, труснула головою. Треба ті черевики зачовгати щонайшвидше.

І ще той новий солом'яний капелюшок, зі стрічкою. До нього теж чимало питань. Тіфані спробувала було роздивитися своє відображення в дзеркалі, та це не так вже й просто, бо те дзеркало — не більше за її долоню, все в щербях і поцятковане. Ним треба було крутити навсібіч, щоб роздивитися себе по шматочку, запам'ятати, а тоді — скласти побачене до купи.

Та сьогодні... ну, зазвичай вона так не робила, але сьогодні важливо мати чепурний вигляд, а оскільки довкола нікогісінько, то...

Тіфані поклала дзеркальце на хиткий накаслик, стала посеред обтріпаного килимка, заплющила очі і сказала:

— Покажи-но мене!

І вдалині, на пагорбах, щось — безтілесне і безмозке, — але вкрай голодне і безстрашне, сповнилося силою.

Воно б принюхалось, якби мало ніс. Воно шукало. Воно знайшло. Такий потужний мозок, що наче складається із тисячі окремих — все менших і менших — мізків! Такий гострий! І так близько!

*Воно повернуло вбік і поповзло швидше. Сунуло і зумкотіло, наче рій мух. Вівці, сполохані враз нечуваним шумом, видом чи запахом, забегетали...
...а тоді знову пустились пастися.*

Тіфані розплющила очі. Ось вона — за крок від себе. Бачить власну потилицю.

Вона сторожко обійшла кімнату, не спиняючи погляд на справжній «собі», бо так, як вона вже з'ясувала, фокусу кінець.

Так рухатись доволі складно, та принаймні так можна обдивитися себе згори донизу і з усіх боків.

Брунатне волосся акурат під колір очей... і з цим вона вже нічого не вдіє. Ну хоч волосся чисте й обличчя вмите.

Вбрана у нову сукню — і це трохи виправило ситуацію. Болячкам було не властиво купувати нове вбрання, тож вони, ясна річ, вибрали сукню «на виріст». Добре, хоч вона ясно-зелена і поділ не волочиться по підлозі. У нових лискучих черевиках і тому новому солом'яному капелюсі Тіфані скидалася на... дочку фермера, таку поважну, що готується до першого робочого дня. Цілком прийнятно.

Збоку Тіфані бачила себе, хоча й придивлятися слід було пильно, у гостроверхому капелюсі. Це було щось на кшталт осяйного зблиску, що щезав, тільки-но його розгледити. Ось чому її непокоїв новий солом'яний капелюх, але він добре сидів на голові, наче й не було ніякого гостроверхого під ним.

Власне, його там і не було. Він — невидимий, хіба що в дощ прозирав. Сонце та вітер проходили крізь нього на-скрізь, але дощ та сніг — якимсь дивом оприявнювали його і трактували, як справжнього.

Капелюха їй дала найвизначніша у світі відьма — справжня, у чорній сукні і чорному капелюсі і з очима, що пронизують наскрізь, як скипидар недужу вівцю. Це було щось на кшталт винагороди. Тіфані зналася на чарах, справжніх чарах. Вона й гадки не мала, що має чар-силу, поки якось чари самі не начарувались; коли вона чарувала, вона не знала, що це і є магія; а опісля, коли вже було по всьому, вона й не знала, що це були чари. Тож тепер час навчитися магії по-справжньому.

— Сховай-но мене! — сказала вона. Видиво... чи що це таке було, бо Тіфані не знала напевне, що це... зникло.

Коли Тіфані вперше викликала це видиво — ото була бентега. Та їй завжди легко вдавалося побачити себе збоку, принаймні подумки. Усі її спогади склалися з маленьких кадрів: тут Тіфані щось робить, там — щось розглядає, а не так, ніби дивиться на світ крізь дві дірки в черепі. Якась частинка її завжди за нею пильнувала.

Міс Тік, ще одна відьма, але до неї достукатися легше, ніж до тої, що подарувала Тіфані капелюха, сказала їй якось, що відьма має вміти «відсторонюватися» і що Тіфані ще багато чого навчиться, коли її талант окріпне, тож Тіфані собі постановила, що «покажи-но мене» — це один із етапів зростання.

Іноді Тіфані спадало на думку, що варто було б поговорити з міс Тік про «покажи-но мене». Здавалося, буцімто вона виходила за межі свого тіла, залишившись у тілі-примарі, що може пересуватися довкола.

Все було начебто гаразд, допіру не опустиш очі-примари додолу і не побачиш, що ти тепер всього лиш безтілесний привид. Тоді якась її частинка бентежилась і вона враз поверталась у своє плотське тіло. Та врешті Тіфані вирішила нічого не казати міс Тік. Не все ж розповідати вчительці. Зрештою, це цілком добрий фокус, коли підрукою нема зеркала.

Міс Тік — це хтось на кшталт відьмошучачки. Так, здається, влаштована відьомська справа. Такі відьми кидають чарівним оком у пошуках дівчат, які подають надії, і знаходять їм старшу відьму-опікунку, щоб та стала їхньою наставницею. Вони не вчать, як чарувати. Вони допомагають зрозуміти, що таке чари.

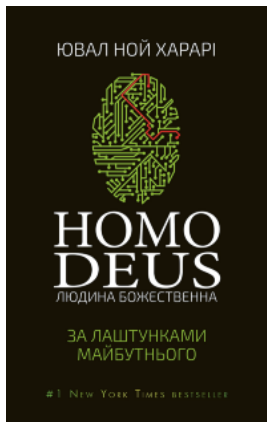
Відьми — то такі трохи коти. Вони не дуже люблять товариство одна одної, але дуже люблять знати, де перебувають інші відьми, якби ті раптом їм знадобилися. А вона вам знадобиться, скажу по секрету, коли на вас нападе хихотіння. Відьмам майже нічого не страшно, казала міс Тік, але навіть ті могутні бояться, хоч і не дуже люблять в цьому зізнаватися, того, що в них зветься «обернутися на зло». Воно ж так просто — зійти на манівці і творити одну маленьку прикрість за іншою, маючи сили, які недоступні іншим, так просто вважати, що інші нічого не важать, так просто вірити, що ти вище таких понять, як добро і зло. Варто лиш ступити на ту криву доріжку, як ось вже ти, сама-самісінька, хихочеш і дріботиш до пряничної хатки, витираючи порослий бородавками ніс.

Відьмам конче треба знати, що інші відьми мають їх на оці.

І саме тому, подумалося Тіфані, їй дали капелюха. Вона будь-коли може торкнутися до нього, досить тільки заплющити очі. Таке собі нагадування...

— Тіфані! — мама гукнула їй на гору. — Міс Тік прийшла!

Рекомендована література

Номо Деус: за лаштунками майбутнього

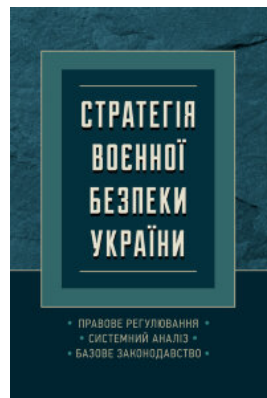
EXO. Супер зірки К-поп

Сім смертей Евелін Гардкасл

Грішна. Книга 3

Стратегія воєнної безпеки України.
Правове регулювання, системний аналіз, базове законодавство

Взуття-буття. Історія Nike, розказана її засновником

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ